

Hey, Ho, Let's Go!

El poder y sus símbolos en la cultura contemporánea son a la vez origen y final. Unos no aparecen sin los otros.

La experiencia icónico-narrativa en clave de estética digitalizada es el mecanismo utilizado. El nivel de intensidad fluctúa entre tonos altos y bajos, y así sucesivamente. Las fracturas conceptuales y los contenidos surgen con la metodología natural del monitor de TV; creando situaciones típico-atípicas, deformando la realidad y enfocando el espejismo. En este *zapping* mental visual observamos la fragmentariedad a la que estamos sometidos, pero sobre todo entendemos la depredación cultural que soportamos.

Algunas instituciones utilizan catalogaciones que rozan la incontinencia fisiológica más básica. Quizás por ello, en algunas exposiciones, rozamos muy de cerca los "actos de fe" compartidos entre el artista y su público. "Actos de fe" difíciles de etiquetar pero fascinantes en el fondo. ¿Porqué no?...

Dalmau-Górriz

Hey, Ho, Let's Go!

El poder i els seus símbols en a la cultura contemporània son a la vegada origen i final. Uns no apareixen sense els altres.

L'experiència icono-narradora en clau de estètica digitalitzada és el mecanisme utilitzat. El nivell d'intensitat fluctua entre tons alts i baixos, i així successivament.

Les fractures conceptuals i els continguts sorgeixen amb la metodologia natural del monitor de TV; creant situacions típico-atípiques, deformant la realitat i enfocant el miratge. En aquest *zapping* mental visual observem la fragmentarietat a al que estem sotmesos, però sobretot entenem la depredació cultural que suportem.

Algunes institucions utilitzen catalogacions que s'apropen a la incontinència fisiològica més bàsica. Potser per això, en algunes exposicions, toquem molt de prop els "actes de fe" difícils d'etiquetar però fascinants al cap i al a fi. ¿Perquè no?.

Dalmau-Górriz

Hey, Ho, Let's Go!

Disconnected, before a television screen, forced to transcend and validate the events that enter our head little by little, we sense that the order of things - presented to us as frames - collapses into a heap despite its studied, coherent appearance. The information that is annexed in this way does not, however, go beyond merely cataloguing more or less cohesive **"product"**.

The **cultural predations** we suffer create social parameters of intellectual precariousness, submissive, obedient, that cannot pass through the filter of the bodies established by those who hold power.

The idea of the museum, so often passed off as being in the public interest, fascinates due to its structure as a **tourism industry corpse**.

Since economics and politics always lurk in the background (this opinion does not appear to us simplistic), we can speak of market values, of domestic product and, later, of international product, not of works or artists, criteria, intentions, but of validation, choice and access.

It is not possible to achieve international status by publishing **millenary updates**, quick, easy and profitable "fixes".

However this may be, the private sphere attempts to enable them and their capital to survive. And so we return to public investment. What it means for artists and their audiences is a difficult balance.

Exhibiting supposed signs of eccentricity or banality, artists generate, or believe they generate, mental-visual documents that exchange valid connections between the attentive public and the scripted fiction that is our lot in life, though also close to the museum in terms of seeking their own legitimacy. Careless with their economy, but fascinating at heart. Why not? ...